

BALAJTHY FERENC

Cimbalomszögben

„Ez a magától: ez a kegyelem.”
(Reményik Sándor)

Úrthonban az új bolygók kikelnek,
S kinő ürge gyíkok tépett farka.
Nukleáris, – kék madarat reptet,
Szoknyája alól egy vírusgazda.
Mágneses permetben fürödhetnek
Gyöngyvirágok a kerített parkban.
Gondmegoldó képletet keresek
Minden nyavalyára, minden bajra!

Cimbalomszögben ülök, és állok,
A fény egy csontorsóra föltekер.
Anyám, betonnehezek az álmok,
Mert minden erőm szanaszét hever.
S roncsából próbálom összerakni
A szétszakadt Földet, ha még lehet!
Ha semmi sem segít megmaradni,
Nyíljon az Ég – magától kegyelem!

Magától kegyelem legyen kegyes,
És élhessen, mi már megszületett!
Teljen kiszáradt tengerek medre,
Karcolják az eget sziklák, hegyek!
S hulljon zokogó csillag a Földre,
Reményt csírázzanak a vad szelek!
Nap fonjon fénykoszorút a zöldre,
S taposott ösvényen menjek veled!

Cimbalomszögben léttel, halállal,
 Hittel, múlással s szép születéssel,
 Magához hív Marson a madárdal,
 Új ember lesz, új bolygókeléssel.
 S zokogó csillag nem hull a Földre,
 Reményt csíráznak a szelíd szelek,
 Mágneses permet éltet, s nem ölhet,
 Cimbalomszögben a Nappal kelek.

Ünnepek után

(Karant/ének/ XIX.)

Elvirágzott lét, ünnep, kegyes vigasz.
 A tél hamvas csókja mégis melenget.
 Túlevelek, mint zöld évek peregnek,
 Hihetnéd, más jön, de látod, ugyanaz!

Mert az élet is egy rövid, szép ünnep,
 Örök Advent, Ezerszáz Megszületés.
 Porszemcsékből, ha összeáll az egész,
 Édes legyen a szívünknek-lelkünknek!

Ha elnémulnak a Harangok egyszer,
 Két kezem fogjad, soha ne ereszd el!
 Foslós Kalács és Gyertyafény leszek.

Csupasz fenyőszár, sok kibontott doboz
 Kukákban vár, s a Semmibe tántorog,
 Mért múlnak el mindig az Ünnepek?!